

[Hans Nielsen.]

ogsaa i dette Tilfælde, og derfor skal han ogsaa have Anerkendelse. Jeg vil gerne pege paa, at den højtærede Udenrigsminister altsaa ved denne Lejlighed ligesom ved den afgørende Lejlighed i 1914 traf den rigtige Beslutning, gjorde det rigtige af Hensyn til Folk og Fædreland. I saa vanskelige Tider som dem, vi lever i, maa det være en Betyggelse for det danske Folk, at der paa den Plads sidder en Mand med en fast og sikker Vilje og Evne til at bedømme Forholdene, som de virkelig er. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Afstemningen i Genève og de Forhold, som foraarsagede den, men jeg maa udtale min Glæde over, at man straks baade fra Norges og Sveriges Side ved denne Lejlighed rakte os en Broderhaand og anerkendte den højtærede Udenrigsministers Afstemning. Det er selvfølgelig en Glæde for os, at man saavel i Oslo som i Stockholm deler den Opfattelse, den danske Regering har.

Med Hensyn til selve det Stridsspørgsmaal, hvormed Afstemningen drejede sig, skal jeg ikke fremsætte nogen Bemærkning, men blot tilføje, at det selvfølgelig er en Sorg for os Socialdemokrater og sikkert ogsaa for de Radikale — det er vel en Sorg for alle Demokrater her i Norden —, at den Rustningsgalskab, der nu breder sig i Europa, antager saadanne Former, som Tilfældet er. Vi har jo levet i den Opfattelse, at Verdenskrigens grufulde Rædsler havde bragt Menneskene paa bedre Tanker, og i en Række Aar var der ogsaa Lyspunkter i saa Henseende, idet en Række betydelige Mænd fra de store Nationer anstrengte sig for at bringe en Forsoningspolitik til Veje her i Europa. Tilsyneladende er disse Bestræbelser bristet i Øjeblikket, og det kan vi sørge over, men ændre det kan vi ikke. Jeg vil kun haabe, at den Politik, Regeringen fører i Fremtiden, maa være, som den har været hidtil, at jo haardere Vilkaarene bliver ude i Europa paa dette Omraade, jo stærkere bestræber man sig for at rykke tættere sammen med de andre nordiske Folk, de Folk, som i Øjeblikket efter min Formening staar som Demokratiets og Parlamentarismens Vogtere.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle Bemærkninger vedrørende selve Finansloven og Tillægsbevillingsloven, et Tema, som det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa berørte for

et Øjeblik siden. Det ærede Medlem var jo ret kritisk over for Regeringens Finanspolitik, men naaede dog langt fra de Højder, som det ærede Medlem var oppe paa ved en Høstfest i Ringkøbing. Jeg erindrer et Referat af denne Høstfest, hvor der var forsamlet en ret talrig Skare — efter Referatet — af festklædte Mennesker fra Ulfborg, Tim, og hvad nu de andre Sogne hedder omkring Ringkøbing, og over for disse festklædte Mennesker fremtryllede det ærede Medlem Hr. Krag et Rædselsbillede af den Finanspolitik, som den nuværende Regering fører, og som vilde ende paa den mest katastrofale Maade for den danske Økonomi. Jeg husker saaledes, at det ærede Medlem beskrev, hvorledes Finansministeren raslede med Blændværksmillioner, som, føjede det ærede Medlem til, Regeringen vil kaste i en bundløs Afgrund. Det ærede Medlem kan jo selv anstille Betragtninger over Logikken i denne Udtalelse, thi det var dog ikke saa forfærdeligt, om Blændværksmillioner blev kastet i en bundløs Afgrund, men det har jo sikkert løbet koldt ned ad Ryggen paa de danske unge Piger, som var forsamlet ved den omtalte Høstfest, og de maa jo ogsaa tro, at den nuværende Regering er en meget letsindig Regering i Pengesager.

Nu er det heldigvis saaledes, at det er ikke alle Mennesker, der har den samme Opfattelse som det ærede Medlem Hr. Krag med Hensyn til den nuværende Regerings Finanspolitik. I Vinter maatte den højtærede Finansminister jo tage Venstre under Behandling vedrørende denne Sag, og nogle Dage efter var der en Spidsartikel i „Berlingske Tidende“ undertegnet C. Th. — jeg gaar ud fra, at det er Finanseksperter Hr. Carl Thalbitzer, der har skrevet denne Artikel —, og i denne Artikel hed det, at Statens Finanser er i Orden, og faa Lande har en saa ren Balance som Danmark. Se, det er jo en noget anden Tale end den, det ærede Medlem Hr. Krag fører paa den politiske Agitations Vegne, og jeg maa sige, at naar man nu ser paa Finanslov og Tillægsbevillingslov for 1934, saa viser det sig ogsaa, at det er en meget smuk Finanslov, naar man regner med Tiderne, som de er. Der var paa Finansloven et Underskud paa 10 110 000 Kr., men paa Tillægsbevillingsloven er der blevet et Overskud paa 12 986 000 Kr., saaledes at det samlede